

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Eventyr og Fortællinger. - 1889

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 297. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709678368/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

dem, jeg med meest Held kunde opofre mig; prøvede mine ringe Kreefter dertil; og, da det ikke var mine Deunter eller mig selv, som kunde bestemme deres større eller mindre Søagthed, foreslagde jeg mine smaa Prævestykker den store Dommer, Publicum.

Blot at blive tilgivet og taalt af dette, er sødt for den unge frygtfomme Digter. Jeg berusede mig ganske af den Nectar, jeg smagte i mine Landsmands Overbærelse; jeg vilde gjøre mig samme mindre uærdig — og dette forledte mig til at udarbejde noget mere.

Jeg valgte den muntre fortællende Poesi, ikke fordi jeg sølte større Tilbøielighed til den end til den alvorlige; men fordi jeg virkelig leed mindre, hvis mine Forsøg mislykkedes. Det gaaer den uheldige Digter som Uben i Fabelen: Quo altior eo turpior. Frygt for Jears og hans poetiske Brødres Skiebne, og Eydighed imod Horazes Versate diu, gjorde, at jeg heller vilde begynde med at fortælle, end med at synge.

Saaledes vover da denne lille Bog, at gjøre sin Opvartning for dig, o Publicum! Medkastet for din Throne vil den enten anbefale eller bestemme sin hidtil meget ubekjendte forfatter, enten tilvøisbringe mig din dyrebare Skaanelse, (thi meer tør jeg kun hemmelig ønske mig,) eller hvad jeg neppe tørde at tænke, din Foragt.

Siendom, Sundhed, Livet selv er intet imod den Ære, som eensgang tabt aldrig vindes tilbage. Jeg har følt i sin heele gysselige Omfang hvad jeg robede. Jeg stræbte derfor at anvende den snueligste Flid paa mit Arbejde og at bruge Stilen saa længe jeg nogenledes kunde. Dette er Uarsagen til den Langsomhed, hvormed det gik igjennem Pressen. Høfler for sildig end for tidlig, syntes mig en passende Tanke for en Udgiver; gid jeg kun ikke burde tænke: heller aldrig end nogen af begge Deele.

L. 12. som Uben i Fabelen? Allusion til den af Holberg i den 3die af hans „Moraliske Fabler“ 1751 (saaellsom i hans „Moraliske Taler“ 1744, I. S. 315) meddeelte Fortælling om den grimme Ube, der pyntede sig ud i Guldentykkes Klæder og steg op paa et høit Sted ved alfar Wei for ret at blive seet og beundret i al sin Herlighed, men som i den Aaleendring af et andet forbigaaende Dyr fik saadan Tilretteretning: „Alt dette tiener ifkun til at gjøre din Hæslighed og Banflauning desmeere kendelig. Quo altior es, eo turpior. Jo høiere du est, jo hæsligere“. — Jvfr. Ordspøget: Jo høiere Uben stiger, jo mere vilser den R—.

L. 13—14. Versate diu! Begyndelsen af det Staad, Horats giver Skribenterne i sin Ars poetica B. 39—40: „Doeroceter længe, hvad Ubers Skuldre vægter sig ved at væere, og hvad de ere istand til.“